

ПЛѢВЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Плѣвенски Гласъ“ ще излиза 3 пъти въ мѣсеца. Абонаментъ за година 6 лева, за половина 4 лева, а 3 мѣсеца 2 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на пѣрка дума по 5 ст. за едно обнародване. На първа страница на дума по 10 ст. Редакцията и администрацията се помещава въ писалището на адвоката г. Ив. Доковъ. Всичко което се отнася до вѣстника, като: пари, писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испраща до администрацията на вѣстника въ г. Плѣвень. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Разкопски се връщатъ ако бждатъ платени. Обявленията на г. Приставитѣ по 3 ст. на дума.—Единъ брой 15 ст.

ОБЯВЛЕНИЕ

Василка Стерева прѣподава писмени и говорими уроци по Френски езикъ.

Желающитѣ да се отнесатъ до IV класното Дѣвическо училище.

1—2

Плѣвень, 16 Октомврий 1896 год.

Камарата распусната.

Единъ указъ на Негово Царско Височество отъ 10 Октомврий н. г. распустна осмото обикновено народно събрание, въз основаване мотивирания докладъ отъ Министерския съветъ отъ сжщата дата. Всичкитѣ български вѣстници, които излизатъ въ столицата по нѣколко пхти прѣзъ недѣлята обнародваха както указа, така и самия докладъ, въ който се излагаха мотивитѣ за распущанieto на камарата; за това и ний не считаме като недѣленъ вѣстникъ да го помѣстваме.

Нашия вѣстникъ, отъ съществуването си е поддържалъ политиката, която води и е водило днешното правителство, и всѣкога е глѣдалъ на него, на неговитѣ дѣла съ онова око, което подобава. Немаме никакъв интересъ и основание да кажемъ и противното ако това правителство, на което сме одобрявали, укорявали и защитавали дѣлата, да кажемъ и днесъ противното, ако то заслужва укоръ въ дѣйствиата, съ които то изненада не само противницитѣ, си но и самитѣ си партизани.

Ако поглѣднемъ изобщо оппозиционния печатъ, и безъ да прочетемъ нѣкой отъ органитѣ му, върваме, че въ тѣхнитѣ очи, ще бжде: всичко лоше, всичко, което е извършено е противоконституционно всичко консерваторско, (като че консерваторитѣ сж чумата която отнема живота на хората) всичко вършено съ задна перноградна цѣль!

Като публицисти, които сме слѣдили всичкитѣ дѣствия на правителството во главѣ Д-ра Стоилова, ние сме длъжни да си дадемъ мнѣнието за тази изненадана мѣрка зета отъ Г. Стоилова, която както казахме и по горѣ изненада всички безъ разлика на убеждение партии.

Прѣди всичко слѣдва да си зададемъ въпросътъ, това народно събрание, което е избрано презъ 1894 г. при една несравнена въ стамболово време голѣма свобода, може ли да има право на съществуване по силата на нашитѣ закони, когато то, събраниято, е избрано при единъ Князь, които още съгласно Берлинския договоръ, не бѣше утвърденъ? Ето главния и същественния въпросъ който както правителството, така и Негово Царско Височество, сж си поставили, слѣдъ 2 Февруарий 1896 г. Времето презъ което България преживѣ въ продължение на осемнадесетъ години, е пълно съ много поучителни примѣри. Има и такива които ще бждатъ записани съ злато. Една епоха която проживѣхме и която ще бжде записана съ злато, не ще съмнѣние е тая; паданieto на единъ тирански режимъ, дохожданието на единъ конституционенъ—на-

роенъ, а най важния е покръстванието на Н. Ц. Височество Престолонаслѣдника Борисъ който развърза онзи възелъ, който нѣколко честолюбци, подъ предлогъ на патриотизмъ бѣха обвързали отечеството.

Трѣбваше една мощна ръка да скъса този възелъ, да освободи отечеството ни отъ това опекуство. И Н. Ц. Височество, скъса всичко, подпомогнатъ отъ сжщия Д-ръ Стоиловъ, който съ помощта на другаритѣ си изведе България отъ неизвѣстността. Незаконния Князь Фердинандъ, при когото ставаха изборитѣ и за распустнатото 8 събрание, се призна и отъ цѣла Европа. Най-напрѣдъ бѣше нашата Велика Освободителка, подъ чийто защита и покровителство се намѣрваше и днесъ. Днесъ положението е друго — ние имаме едно нормално положение единъ признатъ Държавенъ Глава. Може ли слѣдвателно при единъ признатъ Държавенъ Глава да сжщо чува едно събрание—съставено при ненормално трѣме? Не иска съмнѣние, че едно правителство, единъ князь, които искатъ да бждатъ истински изпълнители на Конституцията, въ която сж се мѣрили, трѣбваше да дѣлатъ воля, да се освободятъ онѣзи, които бидоха избирани на 1894 год. Сега вече България стжива въ въ новъ животъ, сега трѣбва да си избере истински просвѣтени синове, които да се посвѣтятъ за ползата на отечеството за правилното и прогресивно направление на нашитѣ държавни работи. Че можало това да стане при свикана камара или по-рано, тѣ сж нѣща, които споредъ насъ нѣматъ абсолютно никакво значение. Конституцията непрѣдвижда такива случаи, слѣдователно, Княза, може я да распуща кога намѣри въ интереса на държавата. Българския народъ отъ Сѣверна и Южна България се свиква за 17 Ноемврий т. г. да си избере избанници, той ще покаже на дѣло, може ли да оцѣнява заслугитѣ, на хора които сж принесли добро на страната или ще избере такива, които сж поддържали единъ кървавъ режимъ, като онзи на Стамболова. Ние напълно сме увѣрени, че практиката ни въ продължение на 18 години ни доказва, къмъ кого трѣбва да се привържемъ. Още отъ сега ние поздравяваме нашитѣ читатели и частно Плѣвенскитѣ избиратели, че резултата ще бжде и трѣбва да бжде въ полза на Народната Партия, шефъ на която е Д-ръ Стоиловъ. Той ни спогоди, той ни подобри съ Велика Россия, и ние Плѣвенци немаме основание да му отказваме отъ поддържката. Нашето мнѣние е, че Правителството е направило това, което слѣдваше да направи, като всѣко патриотическо и разумно правителство.

Сждебни работи.

Въ единъ отъ миналитѣ броеве на вѣстника ни № 42 съобщихме на читателитѣ за нѣкакво гражданско дѣло, което се гледа на 12 Августъ т. г. за 10000 лева срѣщу Плѣвен. Град. Община, повѣренникъ на която се яви Т. Табаковъ. Ние бихме се обѣщали да откриемъ историята на това дѣло, но ако и да имаме нѣкой и други контракти, заявления и изломощия, рекохме да съберемъ още доказателства за да можемъ

прѣдстави на нашитѣ читатели, да повѣрватъ да ли сме биле въ правото да казваме, че въ общината до 1 Октомврий т. г. бѣха загнездени дѣйствителни гладници и скубачи гледали се какъ и отъ гдѣ да могатъ да ударятъ нѣкой келипирецъ. За прицѣлна точка се удари прѣдприемача по кадастра на градътъ Плѣвень Дим. Балли и съдружникътъ му А. Дирековъ, този сжщия Д. Балли, за когото, нека си спомнятъ читателитѣ ни, бѣхме помѣстили въ № на вѣстника ни подлистника „Малка панамина“. Днесъ искаме да прѣдставимъ на читателитѣ си и на българската публика онова шарлатанство, което е игралъ извѣстния Тодоръ Табаковъ, който има смѣлостта да се нарича прѣдставителъ, зема мѣстото на трибунъ, съобщава на Н. Ц. Височество, за зверствата, които властта вършела въ Плѣвень, и който има още по-голѣмата нахалностъ да свидѣтелствува, че видялъ когато билъ на 1 Септемврий т. г. ревизора Д-ръ Загоровъ, да му тегняло нѣщо въ джобътъ, кога се връщалъ отъ Д. Стояновъ! Отъ долнитѣ доказателства, които ние притежаваме и които заинтересованата страна, цѣла и ги е вече прѣдставила на надлѣжната властъ, за да види този адвокатствующъ шантажникъ, може ли и слѣдва ли да гледа въ лицето на този самозванъ прѣдставителъ, на личностъ, заслужвающъ уважение, или же да го прѣдстави на общественно оплювание?!

Ето доказателството и отчасти историката на тази панамина въ която е замѣсена и общината въ лицето на онзи *стамболецъ* Т. Цвѣтковъ който за кокалчето бѣ готовъ да хвърли куршумъ, и който върваме скоро ще умекне както е умекналъ вече като памучецъ.

Д. Балли, отъ кадастра ималъ да взема една сума отъ 29800 лева, но общината не му давала първомъ ни една стотинка, защото Д. Балли не изпълнилъ всичкитѣ си задължения прѣдвидени въ поемнитѣ по кадастра условия и защото билъ измѣрвалъ извънъ чертитѣ на градътъ за които не му се слѣдвало възнаграждение. Твърдѣ справедливо. Д. Балли обаче вижда, че пропускитѣ допустнати отъ инженеритѣ сравнително биле малко, за това искалъ да му се дадатъ частъ отъ паритѣ що ималъ да зема, а останалитѣ или половината да останатъ, да като се прѣгледа плана окончателно отъ комиссия, която Д. Балли искалъ. Кмета не можалъ да даде никакви пари, защото билъ ималъ *стари сметки* съ съдружника на Балли, а именно А. Дирековъ. И наистина, че колкото прошения и да сж давани К. Хинкову се сж оставани на страна. Трѣбвала една силна ръка, която да смаже главата на Хинковъ, съ единъ само замахъ за да може да се събератъ паритѣ. За такъвъ другъ неможеше да се намѣри, освѣнъ онзи *атъ*, генералъ безъ войска — Т. Табаковъ, който, като вземе една шепа злато въ дѣсната Херкулесова ръка да удари и съвѣтъ и Хинковъ, така и Т. Цвѣтковъ. Всичка тази история се свършва въ София, както ставаше описанието въ подлистника ни *il picolo panamina di Plevena* и пр.

Т. Табаковъ, сключва контрактъ съ А.

